

Більше року тому завершився Податковий майдан – вираження колективної волі майже восьми мільйонів представників малого бізнесу України та їх працівників, що зуміли на свій захист скерувати на центральну площу Києва та під Верховну Раду більше 80 тисяч людей. І цього було досить, щоб відстояти своє право на вільне життя у вільній країні. Але так не сталося?! Інспірований адміністрацією президента та проведений з допомогою спецслужб салют «переможців» лише констатував безславну поразку. Саме так, тому що фактичні перевірки, а насправді нищення інакомислячих та неподатливих у бізнесі, стали нашою повсякденністю, тому що «відбиті» статті щодо порушення недоторканності приватного житла підприємця та хоч якогось судового захисту (а не судів «трійок») сьогодні повертаються у законі про внутрішню торгівлю, тому що так звані «персоніфіковані бази даних працівників» з порушенням права особи на захист особистої інформації стають реальністю з початком наступного року. Тому що підприємці надалі платять гроші в неконституційний пенсійний фонд, а Україна залишається єдиною державою в Європі, де половина чоловіків не доживає до пенсійного віку.

Хто в цьому винен? Навряд чи самі підприємці, що витримали тиск державних структур, непогоду та отримали як винагороду проблеми з власним здоров'ям, а сотні тисяч втратили власний бізнес.

На нашу думку, винні у цьому недолугі «громадські діячі», чиє покликання та функція – очолити громадянський протест та вміло скористатись щедрою оплатою за його гасіння. Конформізм як непоганий «бізнес» з кожним днем стає все більш відчутним злом українського народу.

Після підприємців були ветерани Афганістану, що організовано після масового протесту підписували угоди про «взаєморозуміння» з адміністраціями на місцевому та загальнодержавному рівні. Отримані при цьому 20% надбавки та непорушні власні пільги оголошені великою перемогою.

Після ветеранів Афганістану були ветерани Чорнобиля, чиї лідери зробили по суті те ж саме, не зваживши навіть на героїчну смерть під чоботами режиму шахтаря - пенсіонера Геннадія Конопльова.

У січні наступного року після остаточного прийняття закону про псевдо – ринок землі на вітчизняне фермерство очікує поступове знищення. Саме так, оскільки ресурсів для придбання землі та й першочергового права на це у нього немає. Немає зараз, не буде і у 2013 році, до якого продовжено мораторій на продаж. Якщо для фермерства земля - інструмент виживання, годувальниця протягом віків, непорушна цінність та фактична святиня, то суспільство в цілому не розуміє наслідків «латифундації» України недолугими в управлінні великими селянськими господарствами сім'ями олігархів, прокурорів, суддів, ... Досить кинути погляд на тисячі лежачих в руїнах «приватизованих» промислових гігантів України, щоб зрозуміти, що несе за собою приватизація селянських угідь. Вже

сьогодні ешелони з українським чорноземом на Захід не видаються особливою дивиною, а саме такий спосіб швидкої наживи гарантовано оберуть безбатченки, що за німої згоди «сплячих» громадян оволоділи сьогодні територією під назвою держава Україна. Що собою представлятиме Україна без українського селянства неважко уявити, а саме культуру та промислову руїну.

У цій ситуації німа чи навіть активна співучасть у процесі продажу рідної землі зі сторони керівництва української асоціації фермерів, мінімальна активність інших асоціативних структур наштовхує на очевидні аналогії з Податковим майданом, коли підприємці стояли на Майдані, вимагаючи вилучення Податкового кодексу з розгляду, а ряд осіб підписували меморандуми, залишались на додаткові розмови та консультації у міністерстві фінансів. Наслідки ви знаєте.

Все ще мовчить середній бізнес, намагаючись за звичкою «домовитися», «залагодити», «переговорити». Невже ми так і не навчилися вчитися на чужих помилках ?!

Адже є очевидним, що неможливо боротися з тоталітарним режимом і йти одночасно на співпрацю з ним, тим самим його легалізуючи, визнаючи його право на існування.

Виходячи з цього, ми хочемо звернутись до українського народу з попередженням: все залежить від кожного з вас. Навіть якщо з часом виникнуть політичні лідери, гідні довіри, то без нашої загальної участі та самопожертви вони не зможуть нічого зробити з озброєним, позбавленим моральних принципів та етичних норм режимом.

Це не партія регіонів чи чиновництво усіх рівнів винні у стані справ у державі Україна! Це ми з вами винні через своє недолуге мовчання, бездіяльність, кухонну та інтернетну революційність, якими ми замінили реальне життя, реальні дії, поступившись власною активністю на користь галасливим діячам з правильними лозунгами, перспективами на виборах та «вчасним» з питань власної безпеки конформізмом..

Настав час Презавантаження суспільних відносин – нам потрібні нові політики, нові громадські діячі. Замість випускання пари на спонтанних майданах потрібна системна робота, протидія владному катку в кожному дворі, кожному селі, кожному місті. Потрібно провести перевибори профспілок, громадських організацій, де потрібно, створювати нові, зробити їх незалежними від органів влади та встановити тотальний контроль над кожним кроком чиновника..

Це наша земля! Тут жити нашим дітям. Невже вкотре ми залишимо у спадок майбутнім українцям рабство, приниження, голод, скалічену мову та культуру на рівні «мурки».

Досить!

Ми закликаємо усі здорові сили суспільства до підготовки та проведення загальної акції спротиву!